

על הפרשה ועניני דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש עם פרוש

הל"ק א - פרשת אחרי		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	נט ע"ב	כ"א-כ"ב
שני	ס ע"א	כ"ג-כ"ד
שלישי	ס ע"ב	כ"ה-כ"ו
רביעי	ס"א ע"א	כ"ז-כ"ח
חמישי	ס"א ע"ב	כ"ט-ל
שישי	ס"ב ע"א	ל-מ
שבת	ס"ב ע"ב	מ-מ"ג

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- בלש"ק ובאודיש -
03.617.11.40

עלון מס' 243 | פרשת דברים תשפ"ג

י"ל בעזרה ש"ת ע"י
מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה נְאֻמָּה

קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל בכמה ויפוחין, (דף רפו ע"ב) בכמה קטטין, דכתיב (דברים א א) אלה הדברים וגו', (שם ט כד) ממרים הייתם וגו', (שם פסוק ח) ובהורב הקצפתם וגו', הדא הוא דכתיב (שיר ה ב) דופק.

עם כל דא דמשה אוכח להו לישראל, ברחימותא הו כל מלוי, דכתיב (דברים ז ו) כי עם קדוש אתה ליהו"ה אלהיך, בך בחר יהו"ה אלהיך להיות לו לעם וגו', (שם יד א) בנים אתם ליהו"ה אלהיכם, (שם ד ד) ואתם הדבקים ביהו"ה, ועל דא (שם כו י) ושמעת בקול יהו"ה אלהיך, (שם ז ח) פי מאהבת יהו"ה אתכם, הדא הוא דכתיב (שיר ה ב) פתחי לי אחותי רעיתי.

העוסק בתורה שבעל פה יעלה שש מדרגות

ודא היא תורה שבעל פה, ואקרי באר, דכתיב (דברים א ה) הואיל משה באר, ואית בה שית סדרין, בגין כך שית דרגין יסתליק, מאן דיתעסק בה.

מתוך מדבש

מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה נְאֻמָּה

קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל זהו משה שהוכיח את ישראל תמיד על קיום התורה, בכמה ויפוחין וגם התופח עמהם בכמה ופוחים כשהתלוננו על הקדוש ברוך הוא, (דף רפו ע"ב) בכמה קטטין וגם היה מתקוטט עמהם בכמה קטטות, דכתיב אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, והיה מוכיח אותם על כל מה שפשו במדבר, ועוד כתוב ממרים הייתם עם ה' מיום דעתי אתכם, ועוד כתוב ובהורב הקצפתם את ה' ויתאנף ה' בכם להשמיד אתכם, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב קול דודי דופק פרוש כאיש המכה בידלת פדי שישמעו ויפתחו לו, וכאיש הדופק על לב חברו ומעוררו לשוב, כך משה הוכיח את ישראל.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל ועם כל זה שמשה הוכיח את ישראל, אל תחשב שהיתה תוכחתו ככעס והקפדות, אלא ברחימותא הו כל מלוי כל

דבריו היו דברי אהבה ורחבה, דכתיב כמו שכתוב פי עם קדוש אתה ליהו"ה אלהיך, בך בחר יהו"ה אלהיך להיות לו לעם סגלה מפל העמים אשר על פני האדמה, ועוד כתוב בנים אתם ליהו"ה אלהיכם, ועוד כתוב ואתם הדבקים ביהו"ה אלהיכם חיים כלכם היום, ועל דא נאמר ושמעת בקול יהו"ה אלהיך פרוש בקול מוסריו ותוכחותיו, ואל תחשב שמשנאה מוכיח אתכם, לכן אמר הכתוב פי מאהבת יהו"ה אתכם וגו', הדא הוא דכתיב זהו שכתוב פתחי לי אחותי רעיתי שהוא לשון חבה, פי משה דבר אל בני ישראל כמי שמדבר לאוהבו הנאמן.

(האוינו דף רפו ע"א ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' שפג)

העוסק בתורה שבעל פה יעלה שש מדרגות

דא היא תורה שבעל פה ואקרי באר, דכתיב הואיל סוד תורה שבעל פה, ונקראת באר, דכתיב הואיל

רְצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהָאָדָם יִבְרַךְ אֶת חֵבְרוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרְצוֹן הַלֵּב

וּבְרִכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא, וּבְכֹלְא בְּעֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמֵימוֹתָא דְלָבָא.

ומה מאן דמברך לחבריה בעי קדשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא בלבא טבא, מאן דמברך לקדשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה דבעי עינא טבא ולבא טבא ורחימותא דלבא, בגין כך (שם ו ה) ואהבת את יהו"ה אלהיך בכל לבבך וגו'.

מֹשֶׁה בָּחַר אֲנָשִׁי חֵיל עַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי חֲכַמַת הַפְּרָצוּף

כְּתִיב וַיִּבְחַר מֹשֶׁה אֲנָשִׁי חֵיל מִכָּל יִשְׂרָאֵל וְגו', דְּאִילוּ עַל אַנּוּן סִימְנִין אַחֲרָנִין בְּעָא וְלֹא אֲשַׁפַּח, וְכֵן (דברים א ג) הָבּוּ לָכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנְבוֹנִים וַיְדוּעִים לְשִׁבְטֵיכֶם, מֵאֵי יְדוּעִים, דְּאֲשַׁתְּמוּדְעָן בְּאַנּוּן סִימְנִין, וְאֲשַׁפַּח, פֶּר נְבוֹנִים דְּלֹא אֲשַׁפַּח.

מתוק מדבש

אחת כמה וכמה דבעי עינא טבא ולבא טבא ורחימותא דלבא כל שפן מי שמברך להקדוש ברוך הוא בודאי שצריך לברך בעין טובה ובלב טוב ובאהבת הלב, הרי זה כלל גדול בכל הברכות שמברכים להקדוש ברוך הוא שלא יכון בשביל עצמו, אלא שיתברכו המאורות העליונים, בגין כך ובשביל זה כתוב ואהבת את יהו"ה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך, פרושו שתברכו מאהבת הלב ובנפש חפצה.

(במדבר דף ק"ו ע"ב, ובכיאורינו כרך יב עמ' ט)

משה באר את התורה הזאת, והיינו התורה שבעל פה, ואית בה שית סדרין ויש בה ששה סדרי משנה, בנגד השש קצות שלה שבבחינת מלכות, בגין כך שית דרגין יסתליק מאן דיתעסק בה ולקף שש מדרגות יעלה מי שעוסק בתורה שבעל פה.

(זהר חדש חקת דף סב ע"א, ובכיאורינו כרך ב עמ' תנד)

רְצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהָאָדָם

יִבְרַךְ אֶת חֵבְרוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרְצוֹן הַלֵּב וּבְרִכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא וְאֵת הַבְּרִכָּה צָרִיךְ לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּעֵין טוֹבָה, דְּהֵינּוּ שִׁיחְפִּין בְּרַבּוּי הוֹן חֵבְרוֹ, כְּדִי לְהַעֲבִיר מִחֵבְרוֹ הָעֵין הָרַע שֶׁל הַסְטָרָא אַחֲרָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא וְלֹא בְּעֵין רַעָה, שֶׁמְצַטְעֵר אִם יֵשׁ לְחֵבְרוֹ יוֹתֵר מִמָּה שֵׁישׁ לוֹ, כִּי זֶה גּוֹרֶמֶת לְקַלְלָהּ רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וּבְכֹלְא בְּעֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמֵימוֹתָא דְלָבָא וּבְכֹל דְּבָר בֵּין בְּסִפּוּר שְׂבַח רַעְהוּ, וּבֵין בְּרִכָּה שִׁיבְרַכְהוּ אַחֲרָא כֶּף, רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיבְרַכּוּ מֵאַהֲבַת הַלֵּב וּבְנֶפֶשׁ חֲפֻצָּה וְלֹא מִן הַשְּׁפָה וְלַחוּץ.

מֹשֶׁה בָּחַר אֲנָשִׁי חֵיל עַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי חֲכַמַת הַפְּרָצוּף

כְּתִיב וַיִּבְחַר מֹשֶׁה אֲנָשִׁי חֵיל מִכָּל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אוֹתָם רֵאשִׁים עַל הָעָם, רְצוֹנוֹ לומר שֶׁמְצָא רַק אֲנָשִׁי חֵיל עַל יְדֵי הַפֶּר חֲכַמַת הַפְּרָצוּף, דְּאִילוּ עַל אַנּוּן סִימְנִין אַחֲרָנִין בְּעָא וְלֹא אֲשַׁפַּח שְׂאֵלוּ עַל אוֹתָם סִימְנִין דְּהֵינּוּ יִרְאֵי אֱלֹהִים אֲנָשִׁי אֲמַת שׁוֹנְאֵי כְּצַע, בְּקֶשׁ וְלֹא מְצָא, וְכֵן מֵה שְׂאֵמֵר הָבּוּ לָכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנְבוֹנִים וַיְדוּעִים לְשִׁבְטֵיכֶם, מֵאֵי יְדוּעִים אִיךְ הֵיוּ יְדוּעִים לָהֶם, דְּאֲשַׁתְּמוּדְעָן בְּאַנּוּן סִימְנִין שֶׁנִּפְרוּ לָהֶם עַל יְדֵי סִימְנִים שֶׁל חֲכַמַת הַפְּרָצוּף וְאֲשַׁפַּח וּמְצָא מֹשֶׁה כֹּל מֵה שֶׁבִקֵּשׁ, פֶּר נְבוֹנִים דְּלֹא אֲשַׁפַּח חוּץ מִנְבוֹנִים שֶׁלֹּא מְצָא.

(יתרו דף עב ע"ב ברזי דרזין, ובכיאורינו כרך ו עמ' נד)

ומה מאן דמברך לחבריה ומה מי שמברך את חברו, בעי קדשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא בלבא טבא רוצה הקדוש ברוך הוא שיברך אותו בעין טובה ובלב טוב, מאן דמברך לקדשא בריך הוא, על

מדרגת נבון היא עליונה ממדרגת חכם

תא חזי, בשעתא דאמר קדשא בריהו הוא למשה, (דברים א יג) הבו לכם אנשים חכמים ונבונים, אשגח בכל ישראל ולא אשפח נבונים, הדין הוא דכתיב (שם פסוק טו) ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידועים, ואלו נבונים לא כתיב, ואי תימא דנבון איהו דרגא עלאה מחכם, הכי איהו ודאי.

המתבונן בלמודו ובעתו ובדעת אחרים, ידע היטב להסביר לזולתו

מה בין האי להאי. חכם הוא אוקמוה דאפילו תלמיד המחפשים לרביה אקרי חכם, חכם דינדע לגרמיה פל מה דאצטריך. נבון פמה דרגין אית ביה, דאסתפל בכלא וינדע בדיליה ובאחרנין.

בשנשאלו ישראל לששים רבוא נתעלה השכינה בעליונים ובתחתונים

פתח ההוא סבא ואמר, (דברים א לא) ובמדבר אשר ראית, אשר נשאף יהוה אלהיך פאשר ישא איש את בנו וגו', האי קרא הכי מבעי ליה, ובמדבר אשר נשאף, מהו ראית,

מתוק מדבש

מדרגת נבון היא עליונה ממדרגת חכם

תא חזי, בשעתא דאמר קדשא בריהו הוא למשה בא וראה כי בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה הבו לכם פרוש הזמינו לכם אנשים חכמים ונבונים, או אשגח בכל ישראל ולא אשפח נבונים השגיח משה ונפש בכל ישראל ולא מצא נבונים, הדין הוא דכתיב זהו שכתוב ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידועים, ואלו נבונים לא כתיב לפי שלא מצא, ואי תימא ואם תאמר שלכן לא מצא נבונים דנבון איהו דרגא עלאה מחכם לפי שנבון הוא מדרגה עליונה מחכם, ואמר הכי איהו ודאי פן הוא ודאי שנבון הוא מדרגה עליונה מחכם, ואף על פי שלפי הסוד נראה להפך שחכם הוא מצד החכמה, ונבון הוא מצד הבינה, ואיך תאמר שנבון הוא מדרגה עליונה מחכם, עם כל זה בחינת חכם שאנו עוסקים בו אינו מצד חכמה עלאה שהיא למעלה מבינה, אלא מחכמה תתאה שהיא סוד המלכות הנקראת חכמת שלמה.

(ויקהל דף רא ע"א, ובבאורינו כרך ח עמ' רנב-רנג)

המתבונן בלמודו ובעתו ובדעת אחרים, ידע היטב להסביר לזולתו

ושאל מה בין האי להאי מה הוא ההבדל בין חכם

זה שאנו מדרגים בו לבין נבון, ומשיב ואמר כי חכם הוא אוקמוה (במסכת מגילה דף יז עמוד א), דאפילו תלמיד המחפשים לרביה אקרי חכם שאפילו תלמיד המחפשים את רבו בשאלותיו נקרא חכם, ועוד חכם, דינדע לגרמיה פל מה דאצטריך מי שיודע לעצמו פל מה שהוא צריך גם הוא נקרא חכם, כי פל מה שמקבל ביד אחרים מקבל גם בידו, אבל אינו יודע להוסיף עליהם, ושניהם מצד המלכות הנקראת חכמת שלמה דלית לה מגרמה כלום, אבל נבון פמה דרגין אית ביה נבון שהוא מבין דבר מתוך דבר פמה מדרגות יש בו, יש שמבין רק באופן קל, ויש מי שיכול להעמיק ביותר, ועולות המדרגות בעמקות השכל עד אין תכלית, אבל הצד השונה שבכלם דאסתפל בכלא שמסתפל ומתבונן בכל מה שלמד, וינדע בדיליה ובאחרנין ויודע מה שבדעתו ובדעת אחרים, ועל ידי זה הוא יכול להסביר היטב לאחרים.

(ויקהל דף רא ע"א, ובבאורינו כרך ח עמ' רנג)

בשנשאלו ישראל לששים רבוא נתעלה השכינה בעליונים ובתחתונים

פתח ההוא סבא ואמר לפרש מה שכתוב ובמדבר אשר ראית אשר נשאף יהוה אלהיך פאשר ישא איש את בנו בכל הדרך אשר הלכתם, האי קרא הכי מבעי ליה פסוק זה פה הנה לו לומר ובמדבר

אֵלָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְבַר לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא, מִדְּבָרָא תְּקִיפָא, כְּמָה דְכְּתִיב (שם ח טו) נַחֲשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְגו', וּמִדְּבָרָא דְאִיהוּ תְּקִיף מִשְׁאָר מִדְּבָרִין בְּעֵלְמָא.

מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְהֵהוּא שְׁעֵתָא דְנִפְקוּ (דף קפד ע"א) יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְאִשְׁתְּלִימוּ לְשִׁתִּין רַבְבִּין, אֲתַתְּקַף מְלָכוּתָא קְדִישָׁא, וְאִסְתַּלַּק עַל כֹּלָא, וְסִיְהָרָא אֲתַנְהִירָת, וּכְדִין אֲתַכְפִּיָא מְלָכוּ חֵיבָא סְטְרָא אַחְרָא, וְאִפִּיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיְהוּ בְּמִדְבָּרָא תְּקִיפָא, דְאִיהוּ אֲתַר וְשִׁלְטָנוּ דְסַמְא"ל חֵיבָא, דְאִיהוּ דִילִיָּה מִמֶּשׁ, בְּגִין לְתַבְרָא תּוֹקְפִיָּה וְחִילִיָּה, וְלִכְתָּתָא רִישִׁיָּה, וְלֹאֲכַפִּיָּא לִיָּה דְלָא יִשְׁלוּט.

הַטַּעַם לְסִבְלַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת

דִּישְׂרָאֵל אֵינּוּן מִמְלָכָא דְרַחֲמִים קְשׁוּט וְדִינָא, וְדִינָא קְדָמָאָה עֲבִיד בְּגוּבְרִין דְבֵיתִיָּה, דְבַעֲי דְאֵינּוּן לְהוּוֹן נְטִירִין מִחֻטָּאָה יְתִיר מִכְּלָהוּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (עמוס ג ב) רַק אֲתַכֶּם יִדְעֵתִי מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו'.

מתוק מדבש

וְאִז נִכְנְעָה מְלָכוּת הַרְשָׁעָה דְהֵינּוּ סְטְרָא אַחְרָא, וְאִפִּיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיְהוּ בְּמִדְבָּרָא תְּקִיפָא וְאִז הוּצִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל לְלַכְתָּ בְּמִדְבָּר הַחֲזַק בְּקַלְפוֹת, דְאִיהוּ אֲתַר וְשִׁלְטָנוּ דְסַמְא"ל חֵיבָא שְׁהוּא מְקוּם מְשִׁלְתּוּ שֶׁל ס"מ הַרְשָׁעָה, דְאִיהוּ דִילִיָּה מִמֶּשׁ שְׁהוּא מְקוּמוּ מִמֶּשׁ, בְּגִין לְתַבְרָא תּוֹקְפִיָּה וְחִילִיָּה וְלִכְתָּתָא רִישִׁיָּה כְּדִי לְשַׁבֵּר תְּקִפּוּ וְכַחוּ וְלִכְתָּתָ אֶת רִאשׁוּ דְהֵינּוּ לְעַקְרָא אֶת שְׂרָשׁוּ שְׁבַקְדָּשָׁה, וְלֹאֲכַפִּיָּא לִיָּה דְלָא יִשְׁלוּט וְלִהְכִנִּיעַ אוֹתוֹ שְׁלֹא יִשְׁלַט עוֹד.

(תצווה דף קפג ע"ב, קפד ע"א, ובביאורינו כרך ח עמ' נו-נז)

אֲשֶׁר נִשְׂאָדָה, מַהוּ רִאִיתָ לְמָה כְּתוּב רִאִיתָ, וּמִתְרַן אֵלָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְבַר לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא אֵלָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹלִיךְ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, מִדְּבָרָא תְּקִיפָא שְׁהִיָּה מְדַבֵּר חֲזַק בְּתַתְּקָה הַקַּלְפוֹת, כְּמָה דְכְּתִיב נַחֲשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְצַמְאוֹן, שְׁהִם סוּד אַרְבַּע קַלְפוֹת עוֹן מִשְׁחִית אִף וְחַמָּה שְׁמִשְׁכָּנָם בְּמִדְבָּרִיּוֹת וּבְמְקוּם הַשְׁמָמָה הוּא חֲלָקָם, וּמִדְּבָרָא דְאִיהוּ תְּקִיף מִשְׁאָר מִדְּבָרִין בְּעֵלְמָא וְהוֹלִיךְ אוֹתָם בְּמִדְבָּר שְׁהִיָּה חֲזַק בְּקַלְפוֹת יוֹתֵר מִשְׁאָר מִדְּבָרִיּוֹת שְׁבַעוּלָם.

הַטַּעַם לְסִבְלַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת

טַעַם שִׁישְׂרָאֵל סוּבְלִים בְּגִלּוֹת דִּישְׂרָאֵל אֵינּוּן מִמְלָכָא דְרַחֲמִים קְשׁוּט וְדִינָא לְפִי שִׁישְׂרָאֵל הִם בְּנִים שֶׁל מֶלֶךְ הָאוֹהֵב אֲמַת וְדִין, כִּי חוֹתְמוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲמַת, לְכַף צְרִיכִים בְּנֵי שִׁיתְנַהֲגוּ בְּאֲמַת, וְדִינָא קְדָמָאָה עֲבִיד בְּגוּבְרִין דְבֵיתִיָּה וְדִין הָרִאשׁוֹן הוּא עוֹשֶׂה בְּאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, דְבַעֲי דְאֵינּוּן לְהוּוֹן נְטִירִין מִחֻטָּאָה יְתִיר מִכְּלָהוּ כִּי רוּצָה שְׁהִם יִהְיוּ שְׁמוּרִים מִחֻטָּא יוֹתֵר מִכָּל הָאֲמוֹת הִדָּא הוּא דְכְּתִיב רַק אֲתַכֶּם יִדְעֵתִי מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה עַל כֵּן אֶפְקֵד עֲלֵיכֶם אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם.

וְשׁוֹאֵל מֵאִי טַעְמָא מַהוּ הַטַּעַם שֶׁהוֹלִיךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם אֶת יִשְׂרָאֵל, וּמִתְרַן בְּגִין דְהֵהוּא שְׁעֵתָא דְנִפְקוּ (דף קפד ע"א) יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לְפִי שְׁבַשְׁעָה שְׁצִאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם דְהֵינּוּ מִשְׁעִבּוֹד הַקַּלְפוֹת וּמַעֲמָקֵי מְדוּר הַחִיצוֹנִים שְׁהִיוּ מִשְׁקַעֲמִים שֵׁם תַּחַת מְשִׁלְתָם, וְאִשְׁתְּלִימוּ לְשִׁתִּין רַבְבִּין וְנִשְׁלְמוּ לְשִׁשִׁים רַבּוּא, רְצוּנוּ לומר שְׁעֵלוּ וְנַעֲשׂוּ מְרַבְּכָה לְשִׁשִׁים רַבּוּא בְּחִינּוֹת שְׁבַמְרַבְּכָה הָעֲלִיּוֹנָה, אִז אֲתַתְּקַף מְלָכוּתָא קְדִישָׁא וְאִסְתַּלַּק עַל כֹּלָא נִתְחַזְקָה מְלָכוּת הַקְּדוֹשָׁה בְּכָל הָעוֹלָם וְנִתְעַלָּה עַל כָּל שְׂרֵי מַעְלָה וְעַל כָּל כַּחוֹת הַקַּלְפוֹת, וְסִיְהָרָא אֲתַנְהִירָת וְהִלְבְּנָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׁהִיא הַמְּלָכוּת הָאִירָה לְכָל חִילִיָּה וְלְכָל יִשְׂרָאֵל, וּכְדִין אֲתַכְפִּיָּא מְלָכוּ חֵיבָא סְטְרָא אַחְרָא

רבי יוסי נפק לאורחא, והוה רבי אחא בר יעקב אזיל עמיה, עד דהוּ אַזְלִי, שְׁתִּיק רבי יוסי והרהר במלי דעלמא, ורבי אחא הרהר במלי דאורייתא, חמא רבי יוסי חד חוּיָא דהוּ רְהִיט אַבְתְּרִיה, אָמַר רבי יוסי לְרַבִּי אַחָא, חֲזִית הַאי חוּיָא דְרְהִיט אַבְתְּרָא, אָמַר לִיה רבי אחא אָנָּא לָא חֲמִינָא לִיה, רַהֲט רבי יוסי וְחוּיָא אַבְתְּרוּי, נָפַל רבי יוסי וְדָמָא שְׁתַּת וְנַחַת מְחוּטְמוּי, שְׁמַע דְהוּ אָמְרִין, רַק אַתְכֶם יַדְעָתִי מִפְּלַ מְשַׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה וְגוֹ', אָמַר רבי יוסי, וּמָה עַל שְׁעָתָא חָדָא כְּךָ, מָאן דְּמַתִּיבָא מְנָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

פְּתַח וְאָמַר, (דברים ב ז) פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּרַכְךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָךְ יָדַע לְכַתֵּךְ וְגוֹ', הַמּוֹלִיכְךָ וְגוֹ' נַחֲשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְגוֹ' (שם ח טו), נַחֲשׁ שָׂרָף לְמָה הֵכָא, אֲלָא לְקַחַת עוֹנָשָׁן מִיִּשְׂרָאֵל כָּל זְמַן שְׁמַתְפְּרָשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים, דְּכַתִּיב (שם ל כ) פִּי הוּא חַיִּיךָ וְאוֹרְךָ יְמִיךָ.

מתוק מדבש

הָאֲדָמָה עַל פֶּן אֶפְקֵד עֲלֵיכֶם אֵת כָּל עוֹנוֹתֵיכֶם, רְצוּנו לומר בְּשִׁבִיל שְׂרַבִּי יוֹסִי הִיָּה צְדִיק דְקָדְקו אַחְרֵיו וְנַעֲנֵשׁ מִיָּד עַל שֶׁהִפְסִיק מְלַהֲרֵהוּ בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְהִרְהוּ בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם, אָמַר רבי יוסי, וּמָה עַל שְׁעָתָא חָדָא כְּךָ וּמָה עַל שְׁעָה אַחַת שֶׁהִסְחִיתִי דַעְתִּי מִדְּבַרֵי תוֹרָה כְּךָ נַעֲנֵשְׁתִּי, מָאן דְּמַתִּיבָא מְנָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה מִי שְׁמַתִּיבָא לְגַמְרֵי מַלְעֶסוּק בַּתוֹרָה בְּוֹדָא יַעֲנֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם.

פְּתַח רבי יוסי וְאָמַר לְפָרֵשׁ מַה שְּׁכָתוּב פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּרַכְךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָךְ, יָדַע לְכַתֵּךְ אֵת הַמְדַבֵּר הַגְּדוֹל הַזֶּה, וְכָתוּב עוֹד הַמּוֹלִיכְךָ בְּמַדְבַּר הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא נַחֲשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְגוֹ', נַחֲשׁ שָׂרָף לְמָה הֵכָא לְמָה מְסַפֵּרֵת לָנוּ הַתּוֹרָה שֶׁהִיא שֵׁם נַחֲשׁ שָׂרָף, אֲלָא לְקַחַת עוֹנָשָׁן מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵי נַחֲשׁ שָׂרָף כָּל זְמַן שְׁמַתְפְּרָשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים שֶׁהוּא הַתּוֹרָה דְּכַתִּיב פִּי הוּא חַיִּיךָ וְאוֹרְךָ יְמִיךָ.

(שמות דף יז ע"ב, ובבבאורינו כרך ה עמ' קעה-קעז)

וּמְבִיא עַל זֶה עֲבָדָא, פִּי רבי יוסי נִפְקֵי לְאוֹרְחָא וְהוּהוּ רבי אַחָא בַר יַעֲקֹב אֲזִיל עִמֵּיהּ רבי יוסי יִצְא לְדַרְךָ וְרַבִּי אַחָא הִלֵּךְ עִמּוֹ, עַד דְּהוּ אַזְלִי שְׁתִּיק רבי יוסי וְהִרְהוּ בְּמַלִּי דְעַלְמָא בְּעוֹד שְׁהִיו הוֹלְכִים שְׁתַּק רבי יוסי מְלַהֲרֵהוּ בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְהִרְהוּ בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם, וְרַבִּי אַחָא הִרְהוּ בְּמַלִּי דְאוֹרֵייתָא וְרַבִּי אַחָא הִיָּה מְהִרְהוּ בְּדַבְרֵי תוֹרָה, חֲמָא רבי יוסי חַד חוּיָא דְהוּ רְהִיט אַבְתְּרִיה מִיָּד רַבָּה רבי יוסי נַחֲשׁ אַחַד שְׁהִיָּה רַץ אַחְרֵיו לְהִזְיֹקוּ, אָמַר רבי יוסי לְרַבִּי אַחָא, חֲזִית הַאי חוּיָא דְרְהִיט אַבְתְּרָא אַתָּה רוּאָה אֵת הַנַּחֲשׁ הַרַץ אַחְרֵי, אָמַר לִיה רבי אַחָא, אָנָּא לָא חֲמִינָא לִיה אֲנִי אֲנִי רוּאָה אוֹתוֹ, פִּי לָא הִיָּה נַחֲשׁ גְּשָׁמִי אֲלָא כַּחַשְׁטָן, רַהֲט רבי יוסי וְחוּיָא אַבְתְּרוּי רַץ רבי יוסי וְהַנַּחֲשׁ רַדַּף אַחְרֵיו, וְלֹא נָגַע בּוֹ הַנַּחֲשׁ אֲלָא שָׁגַרְם לּוֹ כִּי נָפַל רבי יוסי וְדָמָא שְׁתַּת וְנַחַת מְחוּטְמוּי נָפַל רבי יוסי וְדָם שְׁתַּת וְיִצְא מְחוּטְמוֹ, שְׁמַע דְהוּ אָמְרִין שְׁמַע רבי יוסי קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם שְׁהִיו אוֹמְרִים לּוֹ רַק אַתְכֶם יַדְעָתִי מִפְּלַ מְשַׁפְּחוֹת

שבה רא שירתא

הגלות היא מביאה הכנעה בלב האדם המועילה ללימוד הסוד

כתב החיד"א (בספרו מדבר קדמות מערכת ג אות ל): הטעם של גלות מצרים, לפי שהתורה היא רוחנית ואינה חלה על האדם שיש לו יצר הרע ומחשבות רעות וגאון וגאון, וזה הטעם שהאומות לא יוכלו לקבל התורה, ולכן הכניע הקב"ה לישראל בגלות מצרים להחליש כח היצר הרע, ותוכל לשכון בם התורה, (ילקוט דוד פרשת שמות). ומכאן תשובה לגלות המר הזה הארוך, והיסודין ודוחק השעה להפליא, כי בעזרת ה' יתברך כשיביא המשיח נזכה ללמוד רוחניות התורה מפיו כביכול, כדכתיב וכל בניך לימודי ה', ולכן צריך הכנעה ויסודין לזכות לסודות התורה הקדושה. (שערי זהר סוף פרק יא)

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

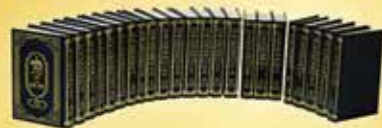
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)